

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő. · Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: Mátrai Gyula dr.: «A szeretet köteléke!» — Szirmai Józsefné: Ó, drága Eucharisztia! — Eöri János: A lelkiáldozás. — «+ + +»: A szentmise kánonjába említett három áldozat. — Központi: Imaszándékunk: Hogy az Úr Jézus érvényesüljön életünkben! — Oltáregyleti élet. — Nagelreiter Alajos dr.: Eucharisztia és a hívek. — Király Ödönné: A hit örökmécsese mellett.

Hátralékos előfizetőinket szeretettel kérjük tartozásuk kiegyenlítésére.

Csekkapon mindig jelezzük, hogy mire küldjük a pénzt. Ezért nem kell többé külön fizetni. (Jelzés a hátlapon történik.)

Regény pályázatunk eredményét az Örökimádás novemberi száma fogja hozni.

MÁRIA a «megváltás» első földi állomása; **MÁRIA** a Föld újra-szentelője; **MÁRIA** a megrontott Földön, a megromlott Ember lehetősége; **MÁRIA** út és újrabeléllés az üdvösség művébe; **MÁRIA** az első kihallászó biztató hang, bábeli hangzavarunkból; **MÁRIA** az első felejtethetetlen csengés a hamis érckongásból; **MÁRIA** az első édesség, békés kötelesség az Igán; **MÁRIA** a példás szűz, akiről a durva is tisztán tisztát álmodik; **MÁRIA** az okos mosoly, az oktalan vihogások között; **MÁRIA** a gazdag csend, a szegény zsvajban; **MÁRIA** az értékes gondosság, az értéktelen humanitásban; **MÁRIA** az anya, a gazdátlan anyátlanságban; **MÁRIA** a tiszta segély, a tisztátalan istápolásban; **MÁRIA** a jószívű társ, az epedőszívű kóbor társak és a kőszívű párok hajóján; **MÁRIA** a gazdag könny, a szegény bánaton; **MÁRIA** a megható fájdalom az ékes és éktelen könyörtelenségben; **MÁRIA** a hét-tör, fegyvercsörrenéskor; **MÁRIA** az első és végleges reménysugár, a kusza műreménytelenségben; **MÁRIA** a megerősödés, az erőtlenedés alatt; **MÁRIA** a feltámadás első és állandó fényárja, szellemi szürkülésünkön; **MÁRIA** a bírás és biztatás, a tarka nincstelenségben és az esztelen bizalmatlanságban; **MÁRIA** a friss példa, a sablonos példátlanság között; **MÁRIA** az önzetlen hűség, az önzők és élőködők áramlatában; **MÁRIA** a szent menedék, az érdes szükségben; **MÁRIA** «szeretet» és «áldozat» és örök meghallgatás. Máriáé az első pont és az utolsó rovat.

Az Ige «volt», de Máriának «lennie» kellett, hogy KRISZTUSUNK «lehessen»!

KRISZTUS a Végállomás, **MÁRIA** az utolsóelőtti állomás.

MÁRIA áldott legyen!

(Olcsyay Géza.)

«A SZERETET KÖTELEKE!»

Eucharisztikus világtalálkozó jelszava:
«Vinculum charitatis — a szeretet köteleke» az

Eucharisztia. Jobban alig domboríthatna volna ki ember azt az erőt, amely a legméltóságosabb Oltáriszentségben rejlik: *A szentségi Jézus tényleg a szeretet mindent legyőző erejével fűzi össze híveit az egész világon.*

1. Az Úr jelenléte a legméltóságosabb Oltáriszentségben *Feléje irányítja az összes lelkiéletet élő katolikusok figyelmét.*

Ha valaki igazi katolikus, vallásossága eucharisztikus lelkiéletben kulminál, mert mindig *közelebb akar jutni Krisztushoz*; mindig jobban és jobban kívánja az eucharisztikus életnek bensőségeit és édes lehetőségeit, amelyek a szentpáli boldog állapot kimunkálói lesznek az «Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem» fokozatáig.

Olyanformán vagyunk az Eucharisziával, mint a csillagos éggel a holdfényes éjszakán. Ami fény, szépség a csillagokból és a holdból felénk árad, annak forrása, okozója az éjjel előttünk láthatatlan nap. Amit a szentekben megcsodálunk, életszentség, az erények gyakorlatában tanúsított hősiesség, a teljes önátadás, a Krisztus uralmának abszolút fokra emelése a lélekben, mind az Úr Jézus hatása alatt született meg az emberekben. Ő világít s ebből a fényből kölcsönöznek — végtelen gazdagsága miatt — oly mértékben a lelkek, hogy maguk is világítani tudnak anélkül, hogy egyéniségük megsemmisülne: mint a csillagoknál a színek ezernyi változatában tündöklök ugyanaz a fény, úgy Krisztus is a Vele egyesülésben élő lelkekben.

Ugyanaz az egy Úr Jézus van jelen minden templom szentség-házában a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Bármilyen eszme vagy kiváló egyéniségre gondolunk, azoknak hatása csak részleges, ha «világhírű» is, a világhírűség fogalma pislákoló mécses Krisztus gloriójához mérten, amely a napkorong teljes teltségével hasonlítható csak össze.

2. Az Úr eucharisztikus jelenléte nemcsak fényforrásként hat a lelkekre, hanem beszél is nekik mindarról, amit Ő szóval és példával tanított: A legméltóságosabb Oltáriszentség a krisztusi tanításból kiemeli — mintegy önmagában hozva a bizonyítást —, *elénk teszi a Krisztust követő élet legfőbb mozgatóját, vezérelvét, erejét és titkát: a szeretetet.*

Az Eucharisztia maga a titokba temetett, akkumulált szeretet! A lélekre kimondhatatlanul boldoggátévő vonzóhatással van s a feléje forduló lelket magát is a szeretet mágnességével tölti meg: a vonzottak is vonzanak, annál jobban, mennél jobban vonza őket Krisztus. A lélek erői, akarásai és törekvései az Úr szeretetének hatása alatt rendeződnek és sorakoznak fel egészen a Krisztus kritériumáig. *«Arról ismernek meg, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretettel lesztok egymáshoz!»* Amikor a felebaráti szeretet a szentségi Jézus iránti szeretetből táplálkozik, akkor már tökéletes: *«mindent elbír, mindent elvisel!»*

A szeretet világhorizontján ugyanaz az egyetlen Úr Jézus látható! Ugyanaz az egyetlen Úr Jézus hat mindenkire, azért rejlik kimondhatatlan nagy erő abban a szeretetben, mely az Eucharisztiaiból források és erecskében mozog, csermelyben csobog, néha azonban csodás hullámokban hömpölyög az Úr kifürkészhetlen tervei szerint a lélek felé.

Kedves Oltáregyletiek, hagyjuk ránk hatni Krisztust! Hadd töltjön meg bennünket a szeretet mágnességével, hogy annak láthatatlan, de elszakíthatlan kötelékével kössünk össze egyesületünkben minden tagot! Hadd örüljön az «aratás Ura», a véres, verejtékes, önmagát teljesen feláldozó «Magvető», amikor maga előtt látja a lelkek érett kalászait, melyeket a «szerelem köteléke» köt össze! Semmi más kötelék sem elég erős, ez nem szakad el soha!

Mátrai Gyula dr.

Ó, DRÁGA EUCHARISZTIA!

Oltáriszentség, nagy szent Eucharisztia,
 Szívem Feléd lángol, ó Isten egy Fia!
 Te vagy nekem minden szép boldogságom,
 S Te vagy, ki legforróbban ég szegény szívemben,
 Ki fátylak árnyát öltéd e Világon.
 Engedd emésztő vágyamban, hogy kérjem,
 Engedd, hogy égő lelkemben reméljem,
 Ki szent Szívedben csodákat tettél értem,
 S meghaltál értem, ó bocsáss meg nekem.

Ha arra kérlek, meghalnom ne kelljen,
 Míg távol évek végtelen során át
 Oltárokon tekint le ránk szent Ostyád,
 Amíg csak egy oltár van s benne Szentség,
 Amíg csak ott élsz áldott, szent Istenség,
 Amíg boltívek árnyékos tövében
 Szunnyadsz hatalmas angyalaid körében,
 Míg semmihez sem fogható szerelmed
 Magában, árván, elhagyottan senyved;
 Ó add, hogy én virrasszak és szenvedjek,
 Ha semmi sem vagyok, de ó, szeretlek!
 Ó, nagyhatalmú Jóság, add meg kérlek,
 Hogy míg Te itt élsz, addig én is éljek,
 Hogy nézzelek s imádjalak nagy csendben,
 Hogy titkon érted szenvedjek szívemben.
 Hogy sok lelket nyerjek szerelmesednek,
 Kik éjjel-nappal Néked énekelnek.
 Ez minden álmom, mennyei Királyom,
 Hogy míg Ostyádban rejtett élted éled,
 Hadd éljek addig, hadd szenvedjek Véled.
 Ó, áldozat, őrizd meg addig éltém,
 Míg áldozat vagy mindenért és értem!
 Hogy míg Te szenvedsz, hadd szenvedjek Érted,
 S oltárodnál haljak meg én is Véled,
 Mikor utolsó szentmisédet látom
 A milliók közt megmaradt oltáron.
 Hiszen időm lesz bőven majd az Égben,
 Szent seregeből vár ott rám a részem;
 Ne ékesíts még ékszereiddel engem,
 Lesz majd időm örökké szépnek lennem.
 Ezer gyönyört ad itt is szent Oltárod,
 Idők legvégén üljük majd a nászunk.
 Én itt tövisre, fájdalomra vágyom,
 Ezekkel szépíts Jézusom, Királyom!
 És míg Ostyádban rejtett élted éled,
 Hadd éljek addig, hadd szenvedjek Véled,
 Ó Áldozat, őrizd meg addig éltém,
 Míg Áldozat vagy mindenért és értem!

M. M. de Jesus Deluil Martini.
 Fordította: Szirmai Józsefné.

A lelkiáldozás

«*Atyáink mindnyájan ugyanazon lelki eledelt ették* (1 Kor. 10₃), azaz a jó régiek a mannában valamennyien a láthatatlan eledelt: Krisztust értették, hitték és ízlelték lelkileg s ez volt orvosságuk az örök halál ellen. Lelkiáldozás volt ez: Krisztus vételésnek csupán lelki módja; s ama régiek, akik üdvözültek, a világ kezdetétől fogva valamennyien ily módon vették magukhoz Krisztust; s ugyancsak ily módon is kell venniök az ezután üdvözülőknek is. Szent Ambrus szerint: «A lelki áldozó, bár nem veszi magához Krisztust, mégis magához veszi; s így bár vette, mégsem vette; mert aki nem áldozik szentségileg, áldozhatik lelkileg; és fordítva.» «*Van ember, akinek az Isten gazdagságot és tisztességet adott . . . de nem engedi meg neki, hogy abból egyék, hanem idegen ember emészti meg azt*» (Préd. 6₂), értve az idegen emberen azt, akinek nincs módjában, mint másoknak, valóságban áldozni, de nagy vágya van lelkileg áldozni.

I. A lelkiáldozás körül a következő megkülönböztetést kell tennünk: kik azok, akik így áldoznak, mi az értelme és mi az eredménye az ilyen áldozásnak.

A lelkiáldozókat a kezdők, a haladók és a tökéletesek csoportjába oszthatjuk. «*Az evők száma pedig ötezer férfiú volt, az asszonyokon és gyermekeken kívül.*» (Mát. 14₂₁.) A gyermekek jelentik a kezdőket, az asszonyok a haladókat, a férfiak a tökéleteseket. Nézzük most már: mi-ben áll e három csoportnak lelkiáldozása?

Az első, a kezdők csoportja, lelkileg áldozik az üdvösséges **hit révén**: «*Az igaz ember a hitből él*» (Zsid. 10₃₈), mint valami lelki táplálékból. Szent Ágoston azt mondja: «Higyj s máris áldoztál. Mert Krisztusban hinni annyi, mint ezen hit által feléje és beléje hatolni, hozzá szívből ragaszkodni, benne gyönyörködni s igaz szeretet által tagjává lenni».

A haladók a **feddhetetlen élet által** veszik magukhoz Krisztust. «*Van nekem ennivaló étkem, amelyet ti nem tudtok . . . Az én étkem az, hogy annak akaratát cselekedjem, ki engem küldött.*» (Já. 4_{32, 34}.) «*Aki az Istent féli, jót cselekszik . . . Élteti őt (Isten) az élet és értelem kenyérével.*» (Jéz. Sir. Fia 15_{1, 3}.) Ez a feddhetetlen élet három erénynek élesztő forrásából táplálkozik: az ártatlanság, a bűnbánat és az irgalmasság erényeiből. «*Levágattam, mint a széna és szívem kiszáradott, úgy hogy elfeledtem enni kenyeremet*» (Zs. 101₅), t. i. az ártatlanság kenyerét, mialatt a gonoszság eledele volt gyönyörűségem. Szent Ágoston mondotta: «Az oltár kenyerét lelkileg enni annyi, mint az oltárhoz ártatlanságot vinni, s az ellenünk vétőknek megbocsátani». — A második erénye: a bűnbánatra vonatkozólag ezen ponton így beszél az Irás:

«Hiába keltek föl pihenés után, kik a fájdalom kenyereit eszitek» (Zs. 126₂) a bűnbánatét vétkeitekért. «Kenyeret evék keserűséggel, emlegetvén a beszédet . . . : a ti ünnepnapjaitok siralomra és keserűségre fordulnak» (Tób. 2₆) a bűnben eltöltött örömök után. «A kenyeret (t. i. a penitencia kenyere) hamuban eszem és italomat sirással vegyítem.» (Zs. 101₁₀) — Az irgalmasság a harmadik erény-eleme a feddhetetlen életnek, amelynek révén a haladók Krisztust lelkileg veszik magukhoz. «Jól cselekszik lelkével az irgalmas férfiú» (Péld. 11₁₇), minthogy azért, hogy a szegényt gyámolítja anyagilag, lelkileg annál jobban töltekezik Istennel. «Ime, a szegénynek alakjában, az ajtó előtt állok és zörgetek . . . ; aki megnyitja nekem az ajtót, bemegyek hozzája és vele vacsorálok és ő envelem.» (Titk. Jel. 3₂₀)

A harmadik csoport: a tökéletesek **az áhitatos elmélkedés útján** áldoznak lelkileg. Ezen lelki étkezésben, miként a testi táplálkozásban is, három jelenség követi egymást: a vágy, az evés és a gyönyörködés.

II. Mindenekelőtt tehát **lelkileg éreznünk kell**, bensőséges szívvel kívánva Krisztust, szinte égve vágyakozva ezen eledelünk után. «Nem mondották-e az én hajlékombeli férfiak: ki ad nekünk az ő húsából, hogy megelégedjünk?» (Jób 31₃₁) Szinte óhajtoztak és kívántak megelégedülni. «A kik engem esznek, méginkább éheznek, és akik engem isznak, méginkább szomjaznak.» (Jéz. Sir. Fia 24₂₉) Szent Gergely szerint is: «a lelki gyönyörök terén a kielégülés vágyat szül; mert minél jobban megismerjük azoknak ízét, annál inkább tudjuk már, hogy mit kell még hevesebben szeretnünk». «A te neved és emlékezeted a lélek kívánsága; az én lelkem kíván téged éjjel, de szellememmel is belsemben már reggel hozzád ébredek.» (Iz. 26_{8, 9}) «Uram, előtted van minden kívánságom.» (Zs. 37₁₀)

A vágyakozásnál azonban nem szabad megállnunk, de **ennünk kell lelkileg az egész Krisztust**, Krisztusnak titokzatos testét. Ez a test pedig, mint minden más test: főből és tagokból áll. Tagjai mi vagyunk magunk és a szentek, feje pedig a világ Üdvözítője. E nagy és titokzatos testnek lelki vétele, a vele való táplálkozás azt a szellemi munkát jelenti, mellyel a tagokat és a főt éles és alapos gondolkodással megfigyelés alá vesszük: önmagunk fölött ítéletet mondunk, a szentek életét utánzás végett magunk elé állítjuk s az emberré lett Krisztusnak jótéteményeit ájtatos lélekkel ismételten át- és átgondoljuk.

A lelkileg áldozó tehát elsősorban **önmagát vizsgálhatja** és ítéli meg. «Azért vizsgálja meg magát az ember és úgy egyék azon kenyérből stb.» (1. Kor. 11₂₈) v. i. vizsgálja és tisztítsa meg önmagát — és ne másokat — s önmagát is teljesen: szívét, nyelvét, kezét stb. és csak aztán egyék e kenyérből.

Eőri János. (Folytatása következik.)

A szentmise kánonjában említett három áldozat.

«Méltóztassál ezekre kiengesztelt és derült arccal tekinteni és kegyesen fogadni, miként kegyesen fogadni méltóztattál jámbor gyermeked, Ábel ajándékait és ósatyánk, Ábrahám áldozatát, valamint főpapod, Melkizedek följánlását, a szent áldozatot, a szeplőtelen ostyát».

A szentmise a kánon magasztos imájában ezt a három nagyjelentőségű áldozatot említi meg. Ezekben akarunk közösen elmélyedni.

I. Ábel áldozata. Ez az áldozat az emberiség életének legősibb szakába visz bennünket vissza, közvetlen a földi paradicsom közelébe, oda, de mégis már a száműzetésbe, a bukott ember fájdalmas világába. Úgy látszik azonban, hogy ezt az első generációt még mélyebben hatotta át annak az ősi vallásnak szeretete, melyet maga Isten ültetett az ember lelkébe. Ábel áldozatában tehát az áldozat szellemének *tisztaságát* fogjuk látni: azt adni Istennek, ami a legjobb; egy az Isten nagyságától, királyi jogaitól elragadtatott lélek kristályos ártatlanságát, tisztaságát, hitét! Általában milyen messze vagyunk ettől. Mennyire megfogyatkozott a mi hitünk, milyen kicsinyessé változott! És éppen ezért mennyit alkudozunk Istennel. Ábelnek nagyon tiszta, nagyon áldozatos lelke lehetett, mert hiszen azt olvassuk róla az Írásban, hogy Isten kellemesnek találta áldozatát, és azt is kiérdemelte, hogy életét ajánlhassa fel Istenért. Szinte vértanúnak mondhatnók őt, mert hiszen testvére azért ölte meg, mert az a tökéletesség, mellyel áldozási tisztét látta el, gyűlöletet ébresztette benne. Mindenképpen ő volt az első ember, aki a halál adóját — a bűnnek zsoldját — megfizette. Mily megrendítő látvány: az ősszülők Ábel holtteste előtt. Milyen megvilágításban láthatták vajjon szegények akkor az eredeti bűnt? Valami méltóságteljes van ebben az Istennek áldozatul felajánlott halálban. Mi leg többben leromlott testtel és többé-kevésbé elborult szellemi képességekkel adjuk vissza lelkünket a Teremtőnek. Ő, de milyen mindennél ünnepélyesebb az a pillanat, amikor egy többé-kevésbé beszennyezett élet után, minden iszonyatos felelőségünkkel együtt, megjelenünk Teremtőnk színe előtt. Ekkor merül fel az áldozat gondolata. Életünk valamely módon tele volt vele; valamiképpen megfizettük adónkat a fájdalomnak, kiegyenlítettük a bűn okozta adósságot. Ebben is, mint mindenben, nagy a sokféleség. Ez az Isten jogait illető meggyőződés belénk kell, hogy idegződjék. Isten Teremtőm és Uram; az imádás, a tiszteletadás, a magam teljes megsemmisülése kötelesség, ezért erről

soha meg nem feledkezhetek és ezért ez a mindenekfelett fontos gondolat semilyen áldozatunkból nem hiányozhat. Tu solus Dominus, Tu solus Sanctus, Tu solus Altissimus. (Te egyedül Úr, Te egyedül Szent, Te egyedül Magasságos.)

II. Térjünk most át Ábrahám áldozatára.

Ennek az áldozatnak a híre fennmaradt úgy a régi, mint az újszövetségi Szentírásban. Itt a hit dominál — és a személyes áldozat. Az ember úgy érzi, hogy Ábel minden nagyobb erőfeszítés nélkül hozta meg áldozatát. Akkoriban még nem volt szabad állatokkal táplálkozni, úgyhogy valószínűnek látszik, hogy miután az állat tejével jóllaktak, gyapjával öltözködtek, feláldozták azt Istennek. Itt inkább a dolog belső képe a megkapó. Ábrahámnál megnövekedve látjuk már az Istennek kijáró tisztelet formáját. Mikor Jahve szól, Ábrahám leborul — és mikor Isten megparancsolja neki ezt a megfoghatatlan áldozatot, mely szerint nemcsak fiát kell feláldoznia, hanem *azt* az egyetlen fiút, kire minden ígért

Igy várja a szentségi Jézus az októberi rózsafüzért, melynek «lelki rózsái» a legértékesebb virág az Úr lábainál.

beteljesülése épül, hittel meghajlik előtte. Elhallgattatja atyai szeretetének remegő szavát és nem habozik: Isten az Úr. Ha Ábrahám feláldozza az Ígért gyermekét, Isten majd más megoldást talál számára. Sohasem tudtam mélységes megindultság nélkül elolvasni a hívők atya áldozatának történetét. A Szentlélek ihlette meg Mózeset itt is, mint mindenütt. De az áldozó és áldozat csodálatos nyugalmanak közepette egy szót ejt

ki Ábrahám, mely a hit egész világát foglalja magában — Isten majd gondoskodik! Deus providebit! Izsák nem érti meg ennek az értelmét és ez a válasz mintha nem az ő kérdésére felelne. De Ábrahám saját magának felel, saját gyöttrő kérdésére adja meg a választ: hogyan egyeztesse össze az isteni és csalhatatlan Igérettel ezt a látszólag ellentmondó parancsot. És mégis csak annyit mondott «adsum», itt vagyok Uram, Te parancsolsz, én engedelmeskedem. «Deus providebit», a többi Istenre tartozik. És Szent Pál azt mondja majd később: «Ábrahám hitt és hitét javára írták», vagyis hite megszentelte őt. A hit hit és nem egyéb; mint ahogy sokszor ábrázolták bekötött szemmel a hitet: semmitsem látok, de hiszek, mert tudom, hogy *kiben* higgyek. Szent Pál «Scio cui credivi»-jének ez a magyarázata. És világos ügye, hogy az ilyen meghódítja az Úr szívét. Látjuk itt is, és látjuk a kanániai asszony könyörgésénél is: «O, asszony, nagy a te hited!» A mi szempontunkból nézve, Ábrahámiban a hit erejében meghozott áldozatot látjuk. Mindent feláldozok, mert hitem azt kívánja, hogy magamat Teremtőmnek adjam, hogy minden, ami vagyok és ami lényegileg hozzám tartozik, Isten jogos tulajdona legyen, Isten jogait pedig keresztény hitem mindenkor és mindenütt szeresse és tisztelje.

III. Melchizedek misztikus áldozata, az Eucharisztia szimboluma csupán, jóllehet olyan tiszta és világos szimbolum, hogy az egész Szentírásban nincsen hozzá fogható. Hogy ehhez az Eucharisztikus áldozathoz érzünk, végig kellett mennünk az áldozatoknak különböző fokozatain. Ez is olyan vérnélküli áldozat, mint az, melyet oltárainkon mutatnak be. Itt az áldozati életnek egy olyan fázisát szemléljük majd, mely életünk számára nagy jelentőséggel bír. Az Úr Jézus Eucharisztikus állapotában áldozat, éspedig nem véres áldozat. Látszólag semmi sincs, ami oly kevéssé hatna áldozatnak, mint az ostya. Nincs vér, nincsenek sebek, nincs kíztatás, egy kis darab kenyér, néhány csepp bor az egész. Mit következtessünk ebből? Azt, hogy áldozatosságunk szelleme a magunk bensőséges és szüntelen odaadásába és a Krisztus áldozatával való egyesülésbe rejtőzzék.

Csak ez az egyesülés adhatja meg áldozatunk értékét, csak Krisztus érdemei hatékonyak igazán Isten előtt. Életünkben minden Általa legyen, vagyis Általa ajánltassék fel az Atyának. Minden Vele legyen, — minden benne legyen: ez Szent Ignác lelkigyakorlatának vezérgondolata.

Velem! Amikor Jézus hív bennünket, hogy kövessük Őt, akár a Kálváriára is, már kitaposta előttünk az utat. Nincs olyan meredek, tövises, ingoványos út, melyet nem Ő járt volna meg előbb. Ez adjon erőt és bátorságot nekünk. Meg aztán nemcsak Vele, de Benne kell hogy

felajánljuk az áldozatot. Minden reggel egyesülök Vele, minden reggel eggyé válok Vele és így Vele együtt mondhatom az Atyának: «Suscipe Sancte Pater» — Fogadd el Szent Atyám!

Eljen hát áldozatunkban annak a három áldozatnak a lelkülete, melyet az Egyház állít elénk a szentmise magasztos pillanatában. A szív tisztasága, a feltétlen imádás, az Isten szuverénítésébe vetett vak hit; mindez szinte olvadjon össze az egyetlen és igaz Áldozattal, melynek amazok képei voltak csupán; az Eucharisztikus Áldozattal, melyben Jézus Krisztus által, Jézus Krisztusban és Jézus Krisztussal kellemes illatú áldozattá válunk az Atya előtt.

« + + + »

Adományok. A «missziósharangra» bejött 10 P, a pápai Ranolder Intézet Mária Kongregációjától.

Neszmélyre adakoztak: Hanák Fehér Gáborka, Abasár 3 P, Posch Paula, Budapest 5 P, Bernyó Jánosné 1 szék ára, 6 P (nagyszülei és szülei emlékére), Bortnyák Istvánné, Nagybátony, Heves m. 10 P. Egy hölgy 500 P-t egy cellára, kikötés nélkül.

Az Oltáregyesület szegény templomainak: Ft. Sándor Frigyes hittanár, Gyömrő 1 beteglátogatási fehér selyemburját ajándékozott.

A világkongresszusi áldoztató kelyhekre: Bortnyák Istvánné, Nagybátony 80 P, N. N., «Szent Anna» 80 P, Krafft nővérek, Budapest 80 P-t.

A szents. Atyának készítenő mise-mondó ruhára: Virágh Irén, Vác 10 P, Bali Józsefné, Vasvár 5 P, N. N., Vasvár 5 P, Baranyai Mártonné, Vasvár 1 P.

A világkongresszusi szentségtartóra: özv. dr. Klémáncz Györgyné, Baja 10 P, Bernyó Jánosné «Isten dicsőségére és a bűnösök megtéréséért» 1 aranyóra, N. N. ékszerek, Koller Teréz 2 fülbevaló, 1 aranygyűrű, Keresztesi Klára, Tarnaméra 2 koronás pénzdarab, özv. Simon Mátyásné, Tarnaméra 2 koronás pénzdarab, Blaho Regina, Tarnaméra 4 drb 1 koronás pénzdarab, Nagyfejeői család, Tarnaméra törött ékszerek, N. N., Budapest «munka sikeréért» 20 P, N. N., Budapest 1 aranygyűrű meghalt

szülei emlékére, Szűcs Erzsébet, Budapest 1 drb 10 koronás aranypénz és egy aranygyűrű, Krywald Ottó prelátus, Budapest 3 drb brilliánsos aranygyűrűt és 1 drb karikagyűrűt boldogult édesanyjától.

Az Örökimádás-templom tatarozására: Pizsnár Ferencné, egészségéért 5 P, N. N. 2 P, N. N. 1 P, Gutenberg Hugóné Zsuzsánna 1 P, N. N. egy katolikus ügy sikeréért 5 P, Márkus Istvánné 5 P, özv. Bokor Sándorné 50 f. — Szeptemberben: «Margitka emlékére» 5 P, N. N., Budapest 20 P, Német Béláné, Gerendás 2 P, özv. Kovács Imréné «jőszándékra» 2 P, Prohászka Lipótné 10 P, N. N. 50 f, N. N. 50 f, N. N. 10 P, a ferencvárosi egyházközség 500 P, N. N. 20 P, özv. Brandza Györgyné 2 P.

Egyéb adományok: Monyhá-tanyai hívek 33 P, B. Árpádházi Margit tiszt. 100 P a szegény templomok segélyezésére, Temesi István tanító 20 P 10 f.

Isten fizesse meg ezen adományokat a nagylelkű adakozóknak nyújtott lelki rekompenzációval.

Alsógödön szeptember 19-én díszgyűléssel ünnepelte az Oltáregyesület fennállásának 10. évfordulóját. A gyűlésen dr. Mátrai közp. ügyv. igazgató mondta az ünnepi beszédet. — Az alsógödi Oltáregyesület titkárnőjének, Tóth Ilona tanítónőnek ügyes és tartalmas beszámolóját 165. oldalon közöljük.

IMASZÁNDÉKUNK

HOGY AZ ÚR JÉZUS ÉRVÉNYESÜLJÖN ÉLETÜNKBEN!

Keresztelő Szent János — az Úr Jézusról szólva — mondotta tanítványainak: «Neki kell növekednie, nekem pedig kisebbednem!» Más szavakkal: az én hírem, az én személyem nem fontos többé, mert a figyelmet az Úr Jézusra felhívtam. Amit bennem csodáltak, az csak árnyéka az Ő fényének, amit bennem becsültetek, azt Őbenne teljes tökéletességben találjátok meg. Én magamat nem keresem, szívesen eltűnök, mert érette voltam: nincs szükség a holdvilágra, ha felkelt a Nap.

Keresztelő Szent János tökéletes ember volt, azért beszélt így. S így kell most is beszélnie mindenkinek, aki az Úr országáért dolgozni akar. Ilyennek kell lenniük elsősorban az oltáregyesületi terjesztőknek, de minden oltáregyesületi tagnak is. Krisztust nem tudja megmutatni másnak az, akiből magából is nem Ő látszik, nem Ő szól, nem Ő cselekszik, hanem egyéni tökéletlenségek elhomályosítják benne Krisztust. A legméltóságosabb Oltáriszentség úgy álljon az életünk középpontjában, olyan — szinte állandó — lelki kapcsolatunk legyen vele, hogy ne tudjon feltörni bennünk a hiúság, érzékenység, öntúlbecsülés, gőg, uralomvágy, keménység, — hanem az Úr Jézus hatása alatt éljünk: gondolkodjunk, akarjunk és cselekedjünk mindent. *Ha irányításait elfogadjuk, Ő érvényesül bennünk.*

Imádkozunk ezért kedves oltáregyletiek! Hiszen, ha a mi életünkben nem érvényesül tökéletesen az Úr Jézus, hát akkor kinek életében érvényesüljön? Nem mi vagyunk-e «házanépe», szűkebb udvartartása a Krisztus Királynak? Nem nekünk mondja-e Alacoque Szent Margiton keresztül, hogy legalább a választottaim ne lennének érzéketlenek, részvétlenek, hidegek Velem szemben? El lehet-e képzelni oltáregyesületi tagot, aki nem «tűz és láng» az Úr Jézus érdekeiért? Nem! Ezerszer nem!

Azért imádkozunk buzgón, hogy az eucharisztikus szentévyben kínálkozó — s a segítőkegyelmek záporát ígérő — alkalmak érvényrejuttassák az oltáregyletiek életében az Úr Jézust olyan mértékben, amilyen mértékben joga van hozzá és méltó a mi oltáregyleti hivatásunkhoz.

TELJES BÜCSÜK:

Október 1., október 4., október 7., október 15-én, egy tetszésszerint választott napon, a havi imádási óra napján és a közös összejövetel (szentmise, szentbeszéd) napján. *Központi.*

A Szentatya áldását adta a 80 éves Oltáregyesületre. A római anyaoltáregyesület, melyet Bruxellesben 1857-ben alapított Meuss Anna grófnő, alapításának nyolcvanadik évfordulóján hódoló feliratot és a miszsiók számára egyházi ruhákból álló ajándékokat küldött a Szentatyaának. A Via Nometánára Pacelli bíboros küldött választ a Szentatya nevében és

jelentette a pápai áldást, «amely jelen esetben különösen a szívéből jön Őszentségének!» Az áldás szól az összes affiliált egyesületeknek, tehát nekünk is és a tudomásvételelől számított nyolc napon belül teljes búcsút jelent mindannyiunknak, a szokásos feltételekkel.

Szentséges Atyánknak, ki a szívünkben már úgyis előkelő helyet foglal el, mélységesen hálásak vagyunk érte.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Visszapillantás az alsógödi Oltár-egyesület tíz esztendejére.

A mai örvendetes jubileummal kapcsolatos titkári jelentésem beszámoló akar lenni az elmúlt tíz esztendőről és egy kis emlékezés.

Tíz évvel ezelőtt templomunk szegény és elhanyagolt volt, a virágtalan, sivar oltár, a máshol már régen megszervezett szentségimádás hiánya minden őszinte hívót arra ösztönzött, hogy valami módon változtasson a szomorú állapotokon, de a feladat nagysága elriasztotta az összes kezdetleges próbálkozásokat. Az első komoly kezdeményezések néhai dr. Béky László plébános működése alatt történtek, amelyekre az akkori templomgondnok, néhai Szlovák János és felesége, *Szlovák Jánosné* 1927 szeptember hó végén megalapították az Oltárregyesületet. Az ő felejtethetetlen és kellőképpen nem is méltányolható fáradozásainak köszönhető, hogy az első igazgató-elnök, Sári József plébánossal együtt legyőzték a kezdet nehézségeit. A hívek lelkes örömmel csatlakoztak a kitarított zászló alá s rövidesen 70 tagja volt az egyesületnek. Az egylet díszelnöknőjévé néhai Wartensleben Ida grófnőt, ügyvezetővé pedig az alapító Szlovák Jánosnét választották, akik tisztikaruk és terjesztőnőik segítségével megindították az egyesület rendszeres, munkás életét. Ez időtől kezdve már gondos kezek által méltóképpen feldíszített oltár várta a hívők seregét, az egyesület tagjai pedig rendszeres imáddal hódoltak az Oltár-szentség előtt. Az általános gazdasági viszonyok leromlása folytán keletkezett nyomor arra indította az egylet tagjait, hogy karitatív munkával is foglalkozzanak és ennek hathatósabb művelésére műsoros estéket rendeztek.

Szlovák Jánosnének 1928-ban történt lemondása után *Szibenliszt Géznét* választottuk ügyvezető elnöknővé. Ötéves, fáradságot nem ismerő munkássága alatt odaadó tisztikarától támogatva a megkezdett mederben folytatta a munkát. A szegényügyet ebben az időben még fokozottabb mértékben karolta fel az egyesület, amelyet néhai Nemeskéry Kiss Pálné, született Szapáry Vera grófnő szívvel-lélekkel és anyagi eszközökkel is támogatott. Igazgató-elnök dr. Antal Pál lett. Bölcs, türelmes és békét szerető vezetése napjainkig elismerő szeretetet vált ki híveiből. — Az elnökség lemondásakor mindenki őszinte szívvel sajnálta Wartensleben Ida grófnő távozását, aki egyéniségének finom varázsával, tapintatos, minden zökkenőt elsímító jóindulatával valósággal eggyé forrt az egyesülettel. Visszavonulása után rövid idő múlva sajnos, a halál ragadta el végleg körünk-ből. Emlékét könnyes visszagondolással örökké szívünkben őrizzük. — Az új elnökség, Várkonyi Nándorné, mint díszelnök és Spettmann Jánosné, mint ügyvezető elnök, egyévig tartó működése alatt lelkesen tovább dolgozott az egyesület tagjainak buzgó közreműködésével. Ekkor valósult meg az egyesület régi szép álma, hogy saját zászlója alatt végeztesse misszióját. A zászló keresztanyaságát dr. Szudya Elemérné vállalta, aki kezdettől fogva mind a mai napig odaadó tagja az egyesületnek. 1934-ben dr. Huzella Tivadarnét és dr. Gönczy Gyulánét választottuk elnöknőknek. Működésük alatt a fejlődő közösség szaporodó és növekvő igényű lakossága mindig többet és többet kívánt az egyesülettől és gyarapodó adminisztratív munkát dr. Gönczy Gyuláné ügyvezető elnöknő nagy rátermettséggel és hozzáértéssel látta el. Erőskezü intéz-

kedései mind a mai napig áldásosnak bizonyultak. A növekvő nehézségek leküzdését nagyban elősegítette dr. Huzella Tivadarné nyugodt, finom, szeretetreméltó egyénisége, aki az 1936-ban megválasztott új ügyvezető elnöknővel, Jalkóczy Bélánéval együtt céltudatos egyetértésben vezeti az egyesületet. Kettőjük önfeláldozó munkája és a tisztikar fáradhatatlan működésének eredménye, hogy az immár 100 tagot számláló egyesület mind nagyobb feladatok elvégzésére képes. Összefogásuk

nagyban hozzájárult ahhoz, hogy a mai jubileumhoz elérkezhettünk. A legnagyobb szeretettel kell megemlékeznünk Klobusnik Franciskáról, aki az egyesület alapítása óta nagy odaadással és hozzáértéssel végzi az oltár díszítését.

Jelentésem adatai végére értek, de az elmúlt tíz év eredményét templomunkban mindig magunk körül láthatjuk és szívünk örömmel telhet meg, mert templomunkat és oltárunkat körülveszi mindaz, mit a szeretet teremthet.

Eucharisztia és a hívek

KÜLÖNÖSEN a papok és az oltáregylet tagjai előtt nem lehet ismeretlen, mennyire fontos és mily roppant nagy kihatású a legmértősebb Oltáriszentség tiszteletének terjesztése a katolikus ifjúság és a felnőttek között. Az eucharisztikus tisztelet fontossága magán az Oltáriszentség lényegén alapul. A természetfeletti kegyelem-élet a keresztség szentségében hatolt be a gyermeklélekbe, hogy kifejlődjék, növekedjék és erősödjék. Az Oltáriszentség azért van, hogy ezt a kegyelmi életet fenntartsa, ezt a növekvést előmozdítsa, elősegítse. Valóban táplálék, a lélek természetfeletti tápláléka. Nap, amely az emberi lelkek fölött és lelkekben világít és számunkra az, ami a fizikai nap a föld számára: minden növény, fejlődés és érés alapfeltétele. Csak a nap befolyása, behatása alatt fejlődhetnek a teremtmény. A szellemi, kegyelmi nap befolyása alá kell állítani a keresztény fiatal és öreg embert, hogy természetfeletti élete el ne satnyuljon. Az Oltáriszentség számára belátást, megértést, intést, erősítést, vigasztalást, kitaratást a jóban stb. jelent, akár szentmísehallgatás, akár szentáldozás, közös vagy magánszentséglátogatás, szentségimádás alkalmával áll befolyása alá.

Az Oltáriszentség, mint eledel, mint táplálék annál fontosabb a gyermeklélekre nézve, mert ezeknek a lelkeknek még alakulniok és fejlődniök kell és igen sok függ az édes Üdvözítőtől előírt eledeltől, hogy erősek lesznek vagy gyengék és lelki vérszegények maradnak-e. Az a gyermek, aki megtanulta a szentséglátogatást és gyakran áldozik, rendszerint sokkal intenzívebb és bensőségebb vallásos életet él, mint a másik, aki nem szereti a szentségimádást és csak ritkán járul az édes Jézus vendégszínházhoz.

Még nagyobb az Oltáriszentség fontossága az iskolából kimaradt,

érettebb ifjúság számára, amely már sokkal erősebb és veszedelmesebb kísértéseknek van kitéve. A szülőknek nagyon kell vigyázniok gyermekeikre, midőn ezek az úgynevezett kamasz korban vannak. Nagy buzgalmat és szeretetet kell kifejteniök, hogy nagy gyermekeik a gyakori szentáldozást és naponkinti szentséglátogatást el ne hanyagolják. Ne szünjenek meg őket buzdítani és inteni a bűnbánat és Oltáriszentség gyakori használatára és főképp adjanak nekik jó példát e tekintetben.

Nagy fontossága van végül az Oltáriszentségnek az idős, az öreg emberek számára, hogy állhatatosak maradhassanak a jóban és a végső állhatatosság kegyelmében halhassanak is meg. A tapasztalat bizonyítja, hogy az öregkor sem biztosíték a bűn ellen és az ördög nem alszik, az öregeket is kísérti . . . Minden életkorban erősítő táplálék az Oltáriszentség az emberek számára . . .

Értessük meg minél több felebarátunkkal azt a nagy és szent hitigazságot, hogy az Oltáriszentség természetfeletti kenyér, amely az égből szállott alá, hogy a földi vándort a sok kísértésen, szenvedésen, megpróbáltatáson, nehézségen át az égbe segítse. Most a szent évben a budapesti eucharisztikus világkongresszusig még jó néhány hónap áll nekünk oltáregyleti tagoknak rendelkezésre, hogy sokakat tanítsunk, buzdítsunk, intsünk az Oltáriszentség tiszteletére, imádására és használatára. Kettőzött buzgalommal kövessünk el mindent, hogy a hívek minél szélesebb rétegeiben elterjedjen az Eucharisztia kultusza. Még sok katolikus testvérünk van, akinek az Eucharisziában való hite igen gyenge, nagyon fogyatékos. Ezekkel foglalkozunk szívesen, ha kell egyenkint is fáradozzunk velük és főképp imádkozunk értük. Vigyük el magunkkal a népmissziókba különösen azokat, akik jóllehet katolikusoknak vallják magukat, elméletileg és gyakorlatilag még igen távol állnak az Oltáriszentségtől. Nagy és megfeszített munkára van szükség e roppant fontos szempontból és e munkát ki kell terjeszteni a nép minden rétegére. Az úrnő rokonai, ismerősei és cselédjei körében mélyítse az Oltáriszentség tiszteletét. Az édesanya és édesatyja a családban, a munkaadó munkásai, a hitoktató s tanító iskolán kívül volt tanítványai körében stb . . . nagyban erősítse meg az Oltáriszentség tiszteletét.

Bárcsak minden magyar katolikus erős és járatos volna a legméltóságosabb Oltáriszentség hitében, imádásában és vételében, hogy az Oltáriszentség nagy világünnepén, az eucharisztikus világkongresszuson a szentségi Jézusnak annál nagyobb dicsősége és öröme legyen, ránk pedig az egész magyar népre és az egész világ népeire Jézusnak minél bőségebb áldása és kegyelme áradjon.

Oltáregyleti testvérek! Imádkozzunk és dolgozzunk sokat, hogy ez a szent óhajunk be is teljesüljön. Nagelreiter Alajos dr.

A HIT ÖRÖKMÉCSESE MELLETT.

Irta: KIRÁLY ÖDÖNNÉ.

(Folytatás.)

NEM MINTHA a tanyaházra sohasem borult volna a bánat sötét felhője. Ott is váltogatták egymást a bölcső és a koporsó, a derű és a gond, a mosoly és a könny, náluk is volt aszály és jégverés, több volt a szűk esztendő, mint a bőséges. Éppen azért akik ismerték a Bognártanya szegényes életét, akik látták Mária páratlan szorgalmát, mégis örökös kenyérgondjait, akik látták bizodalmas hitét, mégis ezer csalódását nem értették és sokszor gúnyolták «hiábavaló» vallásosságát. Maga a fiatal gazda is nehéz óráiban kifakadt ellene vagy csüggedt, dacos nemtörődömséggel nézte, hogy asszonya egyedül harcol a mindennapiért. Márián az ura keserű kifakadásaira kétszeres akaraterő ömlött el, ilyenkor gyújtotta a mécesest reszkető kézzel, reszkető szívvel, nyelte vissza a feltolakodó könnyeket és ilyenkor hirdette fennhangon, hogy akikkel Krisztus együtt lakik, azok mindig a kereszt árnyékában élnek, mert Krisztus és a kereszt elválaszthatatlanok. Ha pedig egyszer-máskor bőséges esztendő köszöntött rájuk, gyermekeit maga mellé vette s velük együtt forró, hálaadó Te Deumot zengett az ajka. Ilyen légkörben, ilyen istenfélő édesanya mellett nőttek a gyermekek, nem volt meglepő, amikor egy vasárnapi szentmise után a legidősebb fiú a misét mondott pap elé állt vágyakozásával: én is Isten szolgája szeretnék lenni. Apja kicsit fanyalogva vette tudomásul, annál boldogabban ölelte magához az édesanyja: áldja és szentelje meg az Úr elhatározását. Attól a naptól kezdve pedig sohasem csókolta meg a fiát máshol, mint csak a haja között a fejét, ahol a tonzurát már előre elképzelte. A szíve olyan puha és megbékélt lett, mint a felszántott föld, melyre tavaszi eső permetezett. Nehéz munkája mellé álmokat szövögetett, szombat estéken, mintha első misére öltöztette volna díszbe az oltárt s vasárnapokon úgy kapcsolódott a szent szertartásokba, mintha fia állott volna már az oltár előtt.

A korán sötétedő őszi és téli napokon egyhetes ujságok jelentették a család számára a kultúrát és a rádió a kapcsolatot a külvilággal. Szólt is reggeltől estig, hallgatták is olyan buzgalommal, mintha pótolni akarták volna a nyári hónapok ebbeli mulasztásait. Meghitt családi esték voltak ezek, megbeszélték az olvasottakat, a hallottakat, ráneveltek gyermekeiket hogyan kell mindenből a szépet és jót a maguk ügyévé tenni.

(Folytatása következik.)

 Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda r. t., Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.